

ло 40-60% от селскостопанската продукция се отнема в полза на военните.

През август 1944 г. излиза *Указ за служба на жени в отряди на саможертвата*. В тези отряди насилствено се включват момичета и жени на възраст от 12 до 40 години. Те са изпращани в японските военни подразделения и са принуждавани да прости-туират, като официално се наричат „жени, осигуряващи комфорта на войниците“.

Тези законодателни актове пренебреват установените международни правилници за действия в окупирани територии и грубо нарушават правата на човека и всички общочовешки морално-етични норми. Така системата на чуждестранно поробване, която въдворяват японците, и нейната законодателна основа се оказват по-жестоки, отколкото повечето колониални структури на другите имперски държави от този период. Затова след освобождението на Корея от японското колониално господство изкореняването на насила наложената законодателна система и замяната ѝ с нова, действаща в полза на интересите на корейците, се оказва сложна и трудна задача. Този процес е съпроводен с редица специфични особености, породени от последвалото разделение на Корейския полуостров и създаването на две държави – Република Корея и Корейския народно-демократична република.

ЗАКОНОДАТЕЛСТВО НА РЕПУБЛИКА КОРЕЯ

ПЪРВИ СЪПКИ, ПРЕДШЕСТВАЩИ СЪЗДАВАНЕТО НА ЗАКОНОДАТЕЛЕН ОРГАН В ЮЖНАТА ЧАСТ НА КОРЕЙСКИЯ ПОЛУОСТРОВ

Непосредствено след освобождението от японската окупация, през м. август 1945 г., в Южната част на Корейския полуостров е създаден *Комитет за подкрепа на националната независимост* под ръководството на лидера на националистическото движение Йо Унхъонг. В състава на Комитета влизат умерени националисти и лъвоориентирани дейци.

Комитетът се обявява за защита на основните демократични свободи в обществено-политическата дейност, за правото на създаване на доброволни патриотични групи за поддържане на обществения ред и недопускане на анархия. Освен в Сеул организационни структури на Комитета възникват в много провинциални градове и по-малки селища на юг. На 6 септември 1945 г. Комитетът свиква конференция от 600 народни представители, които избират Комитет за подготовка на проект за Конституция. Конференцията провъзгласява създаването на Корейска народна република и обнародва *Политическа програма за деколонизация и път към национално възраждане*. Програмата предвижда:

- Създаване на политически и икономически независима суверенна корейска държава;
- Прогонване не само на японските колонизатори, но и на колаборационистите от политическата, икономическата и културната сфера;
- Пълна и безвъзмездна конфискация на колониалната собственост

ност в полза на корейския народ;

- Въвеждане на всеобщо избирателно право;
- Приемане на закони, гарантиращи основни демократични свободи – свобода на вероизповеданията, въвеждане на осемчасов работен ден, осигуряване на минимална работна заплата;
- Провеждане на аграрна реформа с цел връщане земята на селяните;
- Национализация на ключовите отрасли на индустрията, транспорта, комуникациите;
- Установяване на гържавна регулация на базовите сфери на народното стопанство;
- Създаване на Корейска народна република.

В Програмата са отразени както патриотичните и демократичните настроения на корейското общество през този период, така и първите мерки, които трябва да се поставят в законодателна рамка.

Малко по-късно, през м. септември 1945 г., е създаден апарат на военната американска администрация начело с ген. Арчибалд Арнълд. Нейната задача е да осигури вътрешния ред поради липсата на местни органи на властта. За управителни на корейските провинции са назначени американски военни губернатори. Американската военна администрация е угълномощена да изпълнява функции на правителство и запазва всички действащи до този момент колониални закони. Същевременно американците не позовават на корейските политически дейци да разгърнат своята дейност и да определят самостоятелно по-нататъшното развитие на страната.

Дейността на *Комитета за подготовка на националната независимост* не се вписва в стратегическите планове на САЩ и на южнокорейските консервативни сили. Вследствие на заговор Йо Унхъонг е убит, което парализира дейността на Комитета. По-степенно са отстранени и други видни активисти, сред които Ким Гу, Ким Гюшик и др., което улеснява американската окупационна администрация в стремежа ѝ да изведе напред дяснонационалистическите сили начело с И Сънган и да подготви почва-

та за формиране на корейско правителство, лоялно на САЩ.

През м. ноември 1945 г. Американската военна администрация издава серия от укази, с които се узаконява контролът над икономиката на страната.

С *Указ № 5 от 5 ноември 1945 г.* запасите от всички складове, принадлежали до този момент на японците, трябва да бъдат предадени на подчинение на Американската военна администрация.

С *Указ № 28 от 13 ноември 1945 г.* се създава военно ведомство, в което са сформирани департаменти на сухопътните и военноморските сили. Тяхната задача е да създадат и организират дейността на южнокорейската полиция и службите за брегова охрана. Тогава започва и обучението на състава на южнокорейската армия.

Указ № 33 от 6 декември 1945 г. обявява Американската военна администрация за собственик на всички японски предприятия, земи и други имоти.

Указ № 39 от 3 януари 1946 г. осигурява американски монопол над външната търговия.

Междувременно Американската военна администрация прилага някои мерки, с които на практика възпрепятства развитието на тежката промишленост, с изключение на рудодобивната, тъй като планира да изнася продукцията в САЩ.

Формиране на правната система

В условията на американска окупация в значителна степен се формират основите на правната система в Република Корея, която заимства редица елементи от американското право, особено в административната, търговската, трудовата, наказателно-правната сфера. Същевременно правната култура на корейците в голяма степен се основава на общите за народите на Източна Азия конфуциански традиции: колективизъм, патернализъм, приоритет на етичните норми над правните, на задълженията над правата, отглеждане на предпочитание на помирителните неформални процедури пред съдебното договаряне и др.

В продължение на векове Корея се намира под влиянието на кинеската (конфуцианска) гържовноправна култура. В резултат на това същинските правни положения се ограничават предимно с наказателни норми. Голяма част от обществените отношения се регулират от морално-етични норми, обичаи и традиции. Наред със заимстваните китайски закони в средновековна Корея се прилагат и оригинални юридически актове.

Първата рецепция на романо-германското европейско право в страната се прилага косвено чрез въвеждане на японското законодателство в периода на реформите от края на XIX в. и по време на японското колониално господство.

След освобождението всички японски кодекси и закони постепенно са заменени с корейски.

Най-рано се установява системата на трудовото право². Това става по определена схема, разработена с помощта на американската военна администрация, която отразява концепцията за капиталистическо развитие на страната и нуждата от създаване на буржоазни институции.

Схемата е осъществена чрез приемане на закони, които регламентират установяването на индивидуални и колективни трудови взаимоотношения. Южнокорейската система на трудовото право е структурирана по американски образец с известни корекции на някои американски модели. Същевременно са заимствани и някои аспекти от европейския опит за регулиране на трудовите правоотношения. Важно е да се подчертае, че въпреки заимствания чужд опит на практика трудовете отношения запазват своята корейска специфика, носеща ярко изразен патриархален характер. Така например се узаконява пожизнената трудова заемност и заплащане в зависимост от възрастта и трудовия стаж на работника.

По-късно са приети редица основни юридически закони – *Наказателен кодекс* (1953), *Наказателно-процесуален кодекс* (1954), *Граждански кодекс* (1958), *Граждански процесуален кодекс* (1960), *Търговски*

² Кисилев, И. Я. Трудовое право Республики Кореи. – Сравнительное международное трудовое право. http://www.pravo.vuzlib.org/book_z1059_page_42.html

Кодекс (1960)³ и много други, при които законодателят се стреми да се разграничи от предишните японски закони. Но въпреки това в някои отношения южнокорейското право запазва основните принципи на романо-германското право във вида, в който са били заимствани от японското законодателство.

Гражданското право в Република Корея в по-голямата си част представлява заимствана рецепция на романо-германското гражданско право. През 1958 г. е приет собствено корейски *Граждански кодекс на Република Корея*, който влиза в сила от 1 януари 1960 г. В него в известна степен са застъпени и част от нормите на предишния японски Граждански кодекс. Гражданският кодекс от 1958 г. се състои от пет части:

Основни положения:

- Право на собственост;
- Договорно право;
- Семейно право;
- Наследствено право.

В семейното право традиционните корейски норми преобладават над заимстваните от западните правни системи. Това, което го отличава от тях, е самото понятие за семейство. То включва всички лица с общи предци, обединени от родовото фамилно име. Не се разрешава брак между еднофамилни лица. Омъжената жена запазва своята моминска фамилия.

Според корейското обичайно право бракът се отбелязва и съдъба чрез специална церемония. Обаче Гражданският кодекс определя брака за юридически действителен едва след неговата официална регистрация. Фактическите бракове могат да бъдат узаконени с решение на Семейния съд в Сеул.

По отношение на жените южнокорейското семейно и наследствено право има дискриминационен характер в продължение на векове. Промени настъпват през 90-те години на XX век с изменението в семейното законодателство, което признават правото на жената да бъде глава на семейството, да има право на част от съ-

³ Государственное устройство и правовая система Республики Кореи. http://kommentarii.org/strani_mira_ekiklopediy/korey.html

пругеското имущество и др.

Законът за международното частно право е приет през 1962 г. и включва положения, отнасящи се както до гражданското, така и до търговското право.

Важни законови документи, уреждащи отношенията в търговското право, са *Търговският кодекс*, приет през 1962 г., и *Законът за чековете* (1962).

Търговският кодекс се състои от пет части:

- Общи положения;
- Търговски сделки;
- Компани;
- Застраховки;
- Морско право.

Правните норми, залегнали в Търговския кодекс, като цяло следват японското търговско право, което от своя страна се основава на Германското търговско право от 1898 г.

През първите години след освобождението правната база за защита на интелектуалната собственост в Република Корея е заложена със *Закона за търговските марки* (1949), *Закона за авторското право* (1957), *Закона за промишлените образци* (1961), *Закона за защита от нелегалната конкуренция* (1961), *Закона за патентите* (1961) и др.

Наказателният кодекс на Република Корея е приет през 1953 г. и действа и досега, но с множество изменения и допълнения⁴.

Кодексът съдържа 46 раздела с 372 члена. Структурно разделите са разпределени в Обща част, в която са включени основните принципи и категории на наказателното право, и Специална част, посветена на конкретни видове престъпления.

Предвидени са девет вида наказания, от които основните са: смъртна присъда, затвор, глоба в голям размер. Допълнителните наказания са арест; глоба в неголям размер; лишаване от определени права; отстраняване от длъжност; конфискация

на имуществото. Допълнителните наказания могат да се прилагат и самостоятелно.

Смъртно наказание може да се присъди за сравнително голям брой тежки престъпления, извършени както от граждани на Република Корея, така и от чужденци за престъпления, посочени в Наказателния кодекс и във Военния наказателен кодекс – например за подстрекаване и ръководство на бунтове, въоръжени въстания или за дезертиране.

Каторга се предвижда в повече от 210 члена на Наказателния кодекс, по 29 члена се присъжда тъмничен затвор, а арест като отделно наказание се предвижда само в пет члена.

Основен източник на наказателно-процесуалното право е *Наказателно-процесуалният кодекс от 1954 г.* Той също запазва редица елементи от романо-германската правна система и включва положения на англо-американското право.

От американската правна система са заимствани изискванията за наличие на съдебна заповед за извършване на обиск или арест; правото на освобождение под гаранция до започване на съдебното дело; правото на служебен защитник и др.

Всеки обвиняем или арестуван има право да потърси защита от адвокат. В случай че не може да си осигури защитник, държавата е длъжна да назначи служебен защитник. Обвиняемият има право да се обърне към съда за проверка на законността на ареста или обвинението. В съответствие с Наказателно-процесуалния кодекс, ако за извършеното престъпление се предвижда смъртна присъда или тъмничен затвор за повече от три години, обвиняемият трябва да бъде представляван от адвокат.

В Република Корея институцията на съдебните заседатели не се практикува.

Наказателните дела, по които може да се даде присъда лишава не от свобода за срок от една или повече години, се разглеждат от тричленна съдийска колегия, а останалите – еднолично от един съдия.

⁴ <http://rudocs.exdat.com/docs/index-174249.html?page=5>

Съдебна система

Основните на съдебната система в Република Корея са положени и обявени от *Конституцията* и *Закона за организация на съда от 1949 г.* (с изменения и допълнения).

Най-висш съдебен орган е Върховният съд. Той е висша апелативна инстанция по всички дела, включително и разглежданите от военните съдилища. Председателят на Върховния съд се назначава от президента със съгласието на Националното събрание. Другите съдии се назначават от президента по препоръка на председателя на Върховния съд. Председателят на Върховния съд заема тази длъжност за срок от шест години, без право на втори мандат. Той трябва да се оттегли, преди да навърши 70-годишна възраст. Останалите съдии също се назначават за шест години, като могат да бъдат и повторно назначени на тази длъжност, но трябва да се оттеглят преди навършване на 65 години.

Високите съдилища са втори по важност в йерархията. Те разглеждат жалби на граждани върху решения на районните, административните и семейните съдилища, произнесени по граждански, административни и наказателни дела.

Също така могат да изпълняват функция на първа инстанция по искове срещу правителствени учреждения и висши длъжностни служители.

Окръжните съдилища в Сеул и главните провинциални градове са първоинстанционни за побечето граждански и наказателни дела. Семейният съд в Сеул разглежда въпросите на семейното право и делата за престъпления на непълнолетни. В другите градове тези въпроси се разглеждат от окръжните съдилища.

Първи законодателен орган – Национално събрание

През 1946 г. американската военна администрация обнародва избирателен закон, с който се подготвят избори за Учредително народно събрание. Според него изборите трябва да бъдат свободни,

равноправни, тайни и всеобщи. Членовете на Народното събрание да бъдат 200 души, с мандат от две години. Право да гласуват имат граждани, навършили 20 години, право да се кандидатират за депутати имат граждани над 25-годишна възраст. Избирателната система се определя като едномандатна и мажоритарна.

Изборите се провеждат на 17 март 1948 г. Окончателните резултати са обявени на 10 май 1948 г. по наблюденията на Временната комисия на ООН за Корея.

Сформирана е и Демократична палата на Южна Корея със състав от 27 души. Скоро тя е разпусната и на нейно място е създадена Законодателна палата – консултативен орган към американската военна администрация. Нейните функции включват одобряване на законопроекти, разработени от военните власти на САЩ. Американското военно командване не допуска участие на комунисти нито в Учредителното събрание, нито в законодателната палата, нито в гражданската администрация.

Основна задача на Националното събрание е да разработи основния закон на страната. То действа и като временно правителство. По своята същност то е аналогично на Временния народен комитет, създаден в Северна Корея. Новоизбраните членове на Учредителното събрание сформират Подготовителен комитет за свикване на Народното събрание. На предварителна среща на 27 май за дата на откриването се определя 31 май.

На 1 юни започва работа първото в историята на Република Корея конституционно правителство, избира се и 30-членния състав на Комисията за работа върху Конституцията и Закона за национална правителствена организация.

На 4 юни основната конституционна комисия започва работа върху главните текстове на Конституцията. По въпроса за характера на Конституцията се водят разгорещени дебати.

Председателят на Националното събрание (Конституционно събрание) И Сьнгман, който обаче не е подкрепян от всички депутати, настоява Конституцията да утвърди президентска система и еднокамерен парламент. От друга страна Корейската трудова партия и Конституционната комисия настояват чрез

Конституцията да се утвърди парламентарна система, двукам-
рен парламент и разделение на властите.

В крайна сметка Корейската народна партия приема искания-
та на И Сънган, тъй като се сключва споразумение, което ѝ га-
рантира мнозинство на министрите в Министерския съвет.
Конституцията е съставена според варианта, предложен от
И Сънган. На своята 17 сесия от 22 юни 1948 г. Комисията по из-
готвяне на проекта за Конституция адаптира текста относно
утвърждаване на президентска форма на управление. Предложе-
нието се приема – висш орган на властта е еднокамерният парла-
мент, който избира президента.

Първата Конституция след освобождението е обнародвана на
17 юли 1948 г.

Въз основа на нейните текстове е сформирано ново правител-
ство, а на 15 август 1948 г. е обявено създаването на държавата Ре-
публика Корея на юг от 38-ия паралел.

В съответствие с конституционната процедура на 33-тата
сесия на Националното събрание, която се провежда на 20 юли
1948 г., се произвеждат непреки президентски избори, на които И
Сънган получава 180 гласа – 91,8% от гласовете на Националното
събрание. На 15 август 1948 г. той приема официално властта от
американската администрация.

Скоро след като поема властта, И Сънган инициира приемане-
то на закони, насочени срещу опозицията.

На 22 септември 1948 г. е публикуван *Законът за наказание на
извършилите престъпления против нацията*. На 29 септември
1948 г. е създаден специален комитет, който има за задача да от-
говаря за неговото изпълнение. От 8 януари 1949 г. датират арес-
тите на обвинените по този закон престъпници, много от кои-
то в началото развиват дейност като борци за независимост,
но по-късно започват да подкрепят японската колониална адми-
нистрация. След арестуването им прояпонските колаборацио-
нисти са предадени на съдебните органи, които обаче бавят из-
даването на присъди. След време са осъдени само 7 души, но скоро
и те са освободени. На 14 февруари 1951 г. е издадено постановление

за отмяна на *Закона за наказание на извършилите престъпления
против нацията*. Така на практика И Сънган доказва намерение-
то си да търси подкрепа за своята власт сред бившите привърже-
ници на японската колониална администрация.

Тъй като голяма част от политиците и обикновените хора не
подкрепят сепаратистката политика на И Сънган и в страната
се надигат бунтове, на 20 ноември 1948 г. е издаден *Закон за защи-
та на държавата*. В съответствие с него през следващата година
се извършват арести на хиляди хора, сред които са и 16 членове на
Националното събрание на Република Корея.

Законът за държавната сигурност, прокаран от И Сънган в
Националното събрание и приет през м. ноември 1948 г., определя
всяка дейност, извършена в противодействие на властта, като
„държавна измяна“, която се наказва строго, включително и със
смъртна присъда. Формално той има за цел да възпрепятства
антиправителствената дейност, но на практика става оръдие
на властта в политическите борби срещу опозиционните сили.
Всички държавни структури, включително и армията, средства-
та за масова информация, учебните заведения, са подложени на
политическа проверка.

Вследствие на прилагането на този закон през пролетта на 1950
г. в затворите и концлагерите са изпратени не само комунисти, но
и много патриоти националисти, включително и 60 депутати,
които настояват американските войски да напуснат страната.

През този период особено важно за Южна Корея е провеждане-
то на поземлена реформа. Тази част на полуострова представя-
ва житницата на страната и в нея живеят по-голямата част от
населението, което се занимава със земеделие. Докато в Северна
Корея поземлената реформа е проведена още през март 1946 г., то
в Южната част въпросът все още се обсъжда.

Причината за забавянето не само на поземлената, но и на други
реформи в икономическата сфера е, че собствеността върху земи-
те и предприятията, които са били собственост на японските
колониалисти, сега е в ръцете на Американската военна админи-
страция. На 11 септември 1948 г. е подписан *Договор за резултиране*

на финансовите и имуществени разчети между Американската военна администрация и правителството на Южна Корея. Според него за разпродажба са обявени общо 2268 обекта, като от тях на частни лица могат да бъдат продадени 513 предприятия и 839 недвижими имота. Останалите преминават под контрола на правителството. Американската военна администрация получава във владение няколко сгради и поземлени участъци, които да осигурят нуждите на военните части в Корея.

На 21 юни 1949 г. след дълго обсъждане и напрегната задушлива битка Националното събрание одобрява *Закон за поземлената реформа*. Въпреки това той е обнародван чак на 25 март 1950 г. Чрез него се осъществява важна социално-икономическа и политическа кампания на правителството на Първата република под натиска на САЩ. В съответствие с този закон срещу връщането на земи на Кореявата се издават облигации на Кореиската банка. Нормата за невъзвръщаема площ се определя до 3 чонбо (хектара). Земята се разпределя не безплатно, а със задължение селяните, които я обработват, да изплатят сума от около 150% от средния добив от нея в продължение на пет години. Така по същество законът гарантира само формално преразпределение на земята в полза на върхушката, която управлява страната.

Реформата се оказва в полза само на едрите земевладелци. Прогължителното обсъждане на проекта им дава възможност предварително да раздробят земите си на по-малки участъци и да ги продадат или да сключат фиктивни сделки за покупко-продажба с арендатори.

На 15 юли 1949 г. е приет *Закон за всеобща военна служба* за мъжете от 17 до 28 години, с което се засилва милитаризацията на страната. Според закона никой от подлежащите на мобилизация, независимо от неговото служебно или обществено положение, не се освобождава от военна служба. Освен постоянна армия е създаден и Корпус за национална отбрана, в който се зачисляват всички демобилизирани, охранителни и силови структури. Вследствие на бързата милитаризация на страната и пребръщането ѝ във

военно-полицейска държава нарастват и реваншистките настроения. Според Конституцията на Република Корея КНДР се счита за временно окупирана територия, дори правителството назначавало периодично временни губернатори на северните провинции.

Първата Конституция на Република Корея – основополагащ модел на конституционализма в страната

Конституцията на Република Корея, приета през 1948 г., служи за основа на конституционализма на страната. Тя се състои от четири глави, включващи 121 члена.

В член 1 държавният строй се определя като демократичен, а на народа се предоставя правото на суверен на държавата.

Също така се посочва, че Република Корея уважава международните задължения и потвърждава своя ангажимент към договорите и общоприетите норми на международното право.

Конституцията гарантира основните права и свободи на корейския народ и като ограничава пълномощията на органите на властта, определя, че гражданските права могат да бъдат ограничавани по законодателен път само ако това се налага, за да се осигури националната безопасност, общественият ред и всеобщото благосъстояние.

Политическите права, предоставени на гражданите, включват:

- равенство пред закона на всички граждани, независимо от тяхното обществено положение и вероизповедание;
- защита от необоснован юридически арест;
- свободен избор на местожителство;

- право на участие в избори;
- право на държавни постове;
- право на ползване на адвокатска защита от обвиняемите и право на незабавно разглеждане на съдебното дело;
- право на обжалване законосъобразността на ареста по съдебен ред.

Предвиждат се и гаранции по отношение на тайната на кореспонденцията, свободата на словото и печата, свободата на вероизповеданията, свободата при избора на професия. Гарантира се правото на собственост, правото на образование, независимо от възрастта, защита на работещите жени и на децата, осигуряване на необходимите пособия на инвалидите и др.

Конституцията предвижда възможности за поправки в нея, които да се предлагат от президента или от мнозинството в Националното събрание, което приема решения с квалифицирано мнозинство (не по-малко от 2/3 от броя на гласуващите) в прогължение на 60 дни от датата на тяхното обнародване. Поправките трябва да се подложат на всенароден референдум не по-късно от 30 дни след приемането им от Националното събрание и трябва да бъдат одобрени от повече от половината от всички граждани, които са участвали в референдума.

Като висш законодателен еднокамерен орган се определя Националното събрание, което се състои от 299 депутати. Те се избират за срок от четири години. Две трети от местата в парламента се попълват по мажоритарна система, останалите се разпределят пропорционално между партиите, които са получили повече от 5% от гласовете на преките избори. Кандидатите за народни представители трябва да са на възраст не по-малко от 25 години. Депутатите, изпратени от партиите в парламента, защитават общогържавните, а не местните интереси.

От всеки избирателен окръг се определя един кандидат, който е получил най-много гласове при гласуването.

Членовете на Националното събрание имат определени привилегии като законодатели. Те не носят отговорност за изказано от тях мнение извън рамките на парламента. Не носят отговорност и за гласуването си в законодателния орган.

Народен представител не може да бъде арестуван или задържан по време на Сесия без съгласието на Националното събрание, освен ако не е хванат на местопреблиението.

Ако член на Парламента бъде арестуван или задържан преди началото на сесията, той трябва да бъде освободен за периода на сесията по искане на Националното събрание, освен ако не е хванат на местопреблиението.

Членовете на Националното събрание нямат право да заемат други постове, посочени от закона, както и да злоупотребяват със своето служебно положение или с привилегиите си. От тях очаква да спазват строго моралните принципи на обществото. Работата на Националното събрание се извършва по време на два вида сесии – редовни, с продължителност сто дни, и извънредни, продължаващи не повече от 30 дни на година.

Свикването на извънредна сесия става по инициатива на президента, който обявява причините и срока за нейното свикване. На извънредна сесия могат да бъдат разглеждани само законопроекти, внесени от председателя на изпълнителната власт. За приемане на решенията на Националното събрание е необходимо присъствието на повече от половината негови членове и одобрението им от мнозинството, освен ако в закона не са предвидени други случаи. Ако броят на гласовете „за“ и „против“ се окаже равен, въпросът, подложен на гласуване, се счита за отхвърлен.

Законодателните сесии са открити за посещения от граждани, освен в случаите, когато се разглеждат въпроси на националната безопасност.

През м. май 1952 г. по инициатива на И Сънгман е внесена и приета поправка в Конституцията, която въвежда преки президентски избори. Така той си осигурява голямо мнозинство от гласове, които е избран на последвалите избори.

През 1954 г. И Сънгман отново успява да извоюва поправки в Конституцията, които премахват срока от два мандата на управление на президента и насочват икономиката към капиталистически модел на развитие.

През 1960 г. в Конституцията са внесени по-демократични проваки, които ограничават изключително силните пълномощия на президента до формални.

Установява се парламентарна демокрация, двукамерен парламент, учредява се Избирателна комисия. Така президентската република е заменена с парламентарна.

Политическата нестабилност на страната обаче предизвиква редица драматични събития и става една от причините през м. декември 1962 г. да се проведе референдум, който решава политически въпроса страната да се върне към президентска форма на управление. Отново се правят конституционни промени, които премахват ограничението за думандатно президентско управление и въпреки надигащото се народно недоволство Пак Чонххе печели изборите през 1971 г. за трети път. На последвалите парламентарни избори обаче опозиционните партии печелят по-голям брой места и имат реален шанс да внесат изменения в Конституцията. Притеснен от тази ситуация Пак Чонххе разпуска народното събрание през 1972 г. и суспендира Конституцията.

През 1972 г. е приета Конституцията на Четвъртата република, която дава отово големи правомощия на президента Пак Чонххе – той контролира Народното събрание и може да упражнява правомощията си безсрочно.

През 1980 г. по времето на Петама република, управлявана от президента Чон Духуан, Конституцията отново е преразгледана. Сформиран е еднокамерен парламент, връщат се и някои негови правомощия. Върховният съд е упълномощен да назначава органите на съдебната власт. Президентският мандат е ограничен до седем години, но се запазва системата за непряк избор на президента.

След капитулацията на правителството на Чон Духуан през юни 1987 г. поради продължителните масови протести в страната през м. октомври се провежда референдум за приемане на ревирианата Конституция на Република Корея, която е действатва и понастоящем. В нея са внесени някои съществени изменения и

допълнения като ограничаване на президентските пълномощия, засилване на законодателната власт, мерки в защита на човешките права и др.

Създаването на независим Конституционен съд изиграва решаваща роля за все по-успешната демократизация на обществото в Република Корея.